

POSTANOWIENIE

Dnia 22 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Lech Paprzycki

w sprawie **J. K.**

skazanego z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 22 października 2013 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 22 listopada 2012 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w B.
z dnia 26 lipca 2012 r.,

1. oddala kasację skazanego J. K. jako oczywiście bezzasadną;

2. zwalnia skazanego J. K. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy, wyrokiem z dnia 22 listopada 2012 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Rejonowego z dnia 26 lipca 2012 r., którym J. K. został skazany za przestępstwo zakwalifikowane z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk na karę trzech lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku Sądu Okręgowego, kasację na korzyść J. K. wniósł jego obrońca i, zarzucając: „1) rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie przepisu art. 457 § 3 kpk oraz art. 458 kpk w zw. z przepisem art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk, poprzez oparcie rozstrzygnięcia jedynie na dowodach

przemawiających na niekorzyść oskarżonego, pomimo że z opinii sądowo-lekarskiej sporządzonej w sprawie wynika, iż obrażenia pokrzywdzonego M. K. mogły powstać w wyniku utraty równowagi podczas spożywania alkoholu, upadku na ziemię i uderzenia głową o twarde podłoże, a ponadto z całkowitym pominięciem wyjaśnień współoskarżonego K. C. złożonych na rozprawie; 2) rażące naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 5 § 2 kpk, tj. zasady uwzględniania nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego; 3) rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu przez Sąd I instancji”, wniósł o: „1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o: 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania”.

Prokurator Prokuratury Okręgowej, w odpowiedzi na kasację, wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego J. K. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 kpk, i jako taka została oddalona, natomiast J. K. został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 518 kpk.

Rozważając zarzuty kasacji obrońcy zauważyć należy, że zarzut związany z opinią sądowo – lekarską został wcześniej w taki sam sposób podniesiony w apelacji, a Sąd odwoławczy odniósł się do niego w sposób przekonujący w uzasadnieniu swego orzeczenia (s. 4-9 uzasadnienia SO) trafnie stwierdzając, że ustalając czy obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonego M. K. powstały w wyniku wielokrotnych uderzeń, czy też na skutek upadku na twarde podłoże, nie można było ograniczyć się tylko do oceny sformułowanej przez biegłego, ale należało uwzględnić również zeznania pokrzywdzonego, a także wyjaśnienia ówczesnych podejrzanych J. K. i K. C. złożonych w toku postępowania przygotowawczego, które słusznie zostały uznane za wiarygodne, a z których wynika, że pokrzywdzony został wielokrotnie uderzony rękami przez J. K. Biegły takiego mechanizmu powstania tych obrażeń nie wykluczał, wskazując jednocześnie wystąpienie obrażeń, które nie mogły powstać w wyniku upadku na twarde podłoże (stłuczenie okolic oka i złamanie nosa). Oczywiście nie mogły

wpłynąć na zmianę tych ustaleń odmienne wyjaśnienia ówczesnego współoskarżonego K. C. złożone w toku rozprawy, które zasadnie zostały uznane przez Sądy obu instancji za niewiarygodne. Uzasadnienia orzeczeń obu Sądów, także w tym zakresie, odpowiednio, spełniają wymogi określone w art. 423 kpk i art. 457 § 3 kpk.

Również oczywiście bezzasadny jest zarzut naruszenia przez orzekające w tej sprawie Sądy art. 5 § 2 kpk. Nie było bowiem sytuacji wystąpienia „nie dających się usunąć wątpliwości” które „należałoby rozstrzygać na korzyść oskarżonego”. Różne mechanizmy powstania obrażeń pokrzywdzonego wynikające z opinii biegłego, ocenione zostały przez Sądy obu instancji właśnie z wykorzystaniem wszystkich przeprowadzonych w tej sprawie dowodów, zgodnie z wymogiem określonym w art. 410 kpk, ocenionych według zasad wskazanych w art. 7 kpk. Przekonują o tym jednoznacznie rozważania zawarte w uzasadnieniach Sądów orzekających w tej sprawie.

Zarzut „rażącej niewspółmierności kary” wymierzonej przez Sąd pierwszej instancji i zaaprobowanej przez Sąd odwoławczy, co do zasady w kasacji niedopuszczalny (art. 523 § 1 kpk), można rozumieć tylko w ten sposób, że, zdaniem skarżącego, Sąd Okręgowy w sposób niewystarczający lub nieprzekonujący odniósł się do takiego zarzutu sformułowanego w apelacji. Jednakże, lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego (s. 12) jednoznacznie świadczy, że zarzut ten jest oczywiście bezzasadny, gdyż Sąd ten w wystarczającym zakresie wywiódł, że wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary pozbawienia wolności nie można uznać za rażąco niewspółmierną w świetle okoliczności istotnych w tej sprawie dla jej wymiaru i dyrektyw określonych w art. 53 kk.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.